

Naša luč

ŠTEVIL

1

NASLOVNO SLIKO

nam je naredila slovenska umetnica Aleksa Ivanc, doma s Štajerskega. V linolej je vrezala s posebnim rezilom podobo dekleta v gorenjski narodni noši. Za ozadje je upodobila otok na Blejskem jezeru z Marijino cerkvico. Nad sliko je napis, ki pove, da so misli, izražene v sliki, naša luč.

Spomin na lepe slovenske kraje, na naše običaje in navade, na našo rodno zemljo in domače se nam blesti pred očmi na poti skozi tujino.

Ta spomin je spomin na krščansko domovino, ki jo na zunaj oznanjajo tisočere cerkve, posejane po slovenski zemlji. Prav za velike krščanske praznike smo bolj kot druge dni — doma.

Zvestoba Bogu in zvestoba domovini — to je naš program, to je naša prisega. Ostanimo, bratje, združeni v tej ljubezni in zvestobi skozi vse leto. Ta list pa naj nas od časa do časa k temu veselo vzpodbudi in razvedri.

Naša luč

izide vsak mesec razen julija in septembra, t. j. desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. gulđ., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

**Podprite izdajanje „Naše luči“
s svojim darom!**

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

NOVE KNJIGE:

„MARIJI“

V poznem poletju je v Buenos Airesu izdal Jeremija Kalin „rapsodijo za prvo Marijino sveto leto,” kot sam imenuje zbirko Mariji posvečenih pesmi. Knjigo je opremila akad. slikarica Bara Remceva. G. škof dr. Rožman je napisal uvod, ki ga konča: „Brezmadezna Mati, sprejmi, kar Ti je naš pesnik zapel, kakor da prihaja iz src vseh Slovencev, ki se štejejo za Tvoje otroke.”

Pesnik je razdelil pesmi v tri dele: Najprej opeva Marijino življenje, od spočetja do vnebovzvetja, kot bi razmišljal skrivnosti rožnega venca, v drugem delu se dviga v prošnjah pesmih in hvalnicah in končno doda romarske pesmi, ki ga spremljajo na božjih potih od Gospe Svete preko Višarij in Loreta ter Pompejev do Lujana. Oblikovno in vsebinsko se pesnik bliža baladam.

Zbirka bo več kot samo spomin na Marijino leto. Vredna je, da jo spet in spet prebiramo.

I. Kunstelj

JANUARSKI DROBIŽ

Jože Dolinarjev in Beti
Predlanskim sta bila
dekle in fantiček,
lani sta bila že
žena, možiček,
letos sta zlodjica
in pa hudiček.

Iz knjige pregovorov
Bolezni sto imamo,
a zdravje eno samo!
Bolje zdravemu ubožcu
ko bogatemu breznožcu.

Doma so rekli

V prosincu (januarju) mrzlo, da poka, bo
v jeseni ajda in moka. — Če na sv. Vincen-
ca sonce peče, v sode vince teče.

Ženskam je naročal

v pismu apostol Peter: „Vaš okras naj ne
bo zunanji, v kodranju las in navešanju
zlatnine ali v noši oblačil, ampak bodite
skriti človek srca (notranji človek) z ne-
minljivim krasom krotkega in mirnega du-
ha. To je dragoceno pred Bogom.” (1 Pet
3, 3-4).

PD 551/1967

Bratom in sestram slovenske krvi
široim Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in podučilo.

Leto IV — 1955 — Številka 1

Ob novem letu

Spet se je obrnil list zgodovine slovenskih izseljencev in pred nami se je zasvetila bela nepopisana stran, kamor bodo zabeleženi naši uspehi in neuspehi leta 1955.

Vsi z novim upanjem gledamo nastopajočemu letu nasproti. To upanje blaži rane, ki so nam jih vsekale neuresničene nade in razočaranja v preteklem letu, ter nam daje svežih moči za naše delo v bodočnosti.

V začetku leta je navada, da napravimo obračun o preteklosti in na podlagi tega obračuna načrt za bodočnost.

Primerno je, da tudi naš mesečnik, ki je postal neločljivo povezan z življenjem naših izseljencev, stori isto.

— * —

Kakšen namen ima „Naša luč“?

Njen namen je postati življenjski spremljevalec slovenskim bratom in sestram, ki so kakor kapljice razkropljeni v tujem morju zapadne Evrope in Anglije, ter jim ustvarjati košček domovine v tujini.

Kako „Naša luč“ dela za ta cilj?

S svojimi uvodniki, verskimi in socialnimi članki hoče govoriti v imenu katoliške Slovenije, ki se v usodnih urah zgodovine v najtežjih okoliščinah bori za svoj obstanek.

S kratkimi vestmi iz domačih krajev želi nuditi nepopačeno sliko o razmerah v domovini.

V poročilih nam govori o veselih in žalostnih dogodkih iz zasebnega in društvenega življenja naših izseljencev ter tako razkropljene ude našega narodnega telesa povezuje v zavestno izseljensko skupnost.

Slednjič želi z zabavnimi prispevki našim izseljencem nuditi trenutke razvedrila v njihovi težki življenjski borbi.

Kako je „Naša luč“ doslej služila temu cilju?

Čeprav ne manjka možnosti za napredek, mislim, da smemo biti kar zadovoljni z njo.

V skladu z Marijinim letom, ki naj bi po želji sv. očeta postalo leto spreobrnjenja mnogih, je iz uvodnikov, verskih in socialnih člankov skozi vse leto odmeval klic: „Nazaj k Bogu in njegovi Cerkvi!“ To je bil klic, v katerem vidimo EDINO upanje za rešitev našega naroda v tujini in domovini.

Iz bogatih in zanimivih poročil je dihalo življenje naših izseljencev. Ta poročila nam nazorno kažejo velepomembno delo naših društev, ki se kot mali osamljeni čolniči bore proti nenasitnim valovom tujine.

Stvar resnice in pravice je v preteklem letu večkrat zahtevala, da „Naša luč“ spregovori jasno besedo o „stvarnosti“ v naši domovini. List je v okviru možnosti skušal biti zvest tej ne vedno prijetni dolžnosti.

Kot slišim od vseh strani, je list tudi z zabavnim delom storil veliko uslugo slovenski skupnosti v tujini.

Priznamo, da bi v „Naši luči“ marsikaj moglo biti bolj zamišljeno in zapisano, a če pomislimo, v kakšnih razmerah živé njeni sodelavci in da je prostor za posamezne članke strogo odmerjen, moramo reči: Hvala Bogu, da je bilo vsaj tako!

— * —

Kaj pa v bodoče?

„Naša luč“ hoče zares vztrajno nadaljevati s svojim pomembnim poslanstvom. Še naprej želi zvesto stati ob strani našim izseljencem ter jih s podvojeno gorečnostjo navduševati za slovenske in katoliške ideale.

Ali pa more, bratje in sestre, „Naša luč“, ki je vaš list, računati tudi na podvojeno

naklonjenost in sprejemljivost od vaše strani?

O, to je vprašanje, od katerega zavisi vsel! Vzdrinite se, bratje in sestre!

Ne dopustite, da bi naš list še naprej za mnoge moral biti glas vpijočega v puščavi.

Kdo bi v tako odločilnih časih še mogel vztrajati v svoji sebični brezbriznosti?!

Vzdrinite se in storite vse, kar je v vaši moči, da bo stran zgodovine slovenskega izseljenstva, ki se sedaj prazna blešči pred nami, ob koncu leta vsa popisana z velikimi uspehi naše skupnosti!

V-ko.

Začutil je

Peter se je vračal domov. Toplo mu je bilo pri srcu in čudno hitro je potekala pot.

Vračal se je od polnočnice. Za vsako sveto noč je šel v cerkev in vsakokrat se mu je zdelo, da se vrača iz cerkve spet malo bolj človek. Letos je čutil v srcu še nekaj več. Sam sebi ni znal povedati kaj.

Zgodaj je prišel v cerkev in množica ljudi ga je pritiskala vedno bolj naprej. Nazadnje se je znašel čisto spredaj. Tako blizu oltarja že leta in leta ni bil.

Vse je videl, vse obrede je spremljal. Skoraj vsako besedo duhovnikovo je slišal, čeprav je ni razumel. Tako s srcem pri maši kot letos menda še nikdar ni bil.

Razmišljal je Peter in se čudil, da more taka reč nanj napraviti tak vtis. Nanj, ki gre malokdaj v cerkev! Nanj, ki gre k maši le za kakšen pogreb...

„Maša je za stare ženske,” je začul posmehljiv glas svojih tovarišev. Že se je zmisлил na nekaj takih „pobožnih” ženic: vsak dan jih vidi hoditi v cerkev, doma pa nima nihče miru pred njihovim jezikom...

A vendar je na mašo danes čisto drugače gledal. Prav nič ga niso motile te ženice in malenkosten se mu je zdel ta očitek. Kaj bi preziral gladko cesto zaradi par kamnov ob robu...!

— * —

Drugo jutro se je zbudil, ko je bil že lep dan. Spomnil se je polnočnice in zajela ga je znova veličina svete maše. Stopil je k omari, kjer so ležale križem razmetane knjige. Poiskal je malo knjižico, ki jo je zadel pred leti na tomboli. Obrisal je prah z nje in jo odprl.

Sam sebi ni mogel verjeti, da odpira knjigo, ki jo je leta in leta puščal v nemar. A je že tako: človek se mnogokrat vara. Treba je časa, da se mu odpro oči. Treba je razpoloženja, ki odpre srce za reči, ki so se zdele brez pomena. Ljudje smo čudni.

„Človek se je že od nekdaj zavedal, da je kljub razumu in svobodni volji, ki ga dvigata nad živali in rastline, odvisen od Boga. To svoje prepričanje je izražal z daritvami. Pravzaprav bi moral človek darovati svoje najdražje, to je življenje, tako je Bog vzvišen nad nami. A vedel je, da nad življenjem ni sam gospodar. Zato je daroval živali in reči, ki so mu bile drage. Tako delajo še danes narodi, ki ne poznajo božjega razodetja,” je bral Peter.

„Mi vemo, da je Bogu najljubša in najpopolnejša tista daritev, ki jo je s svojo smrtjo na križu opravil za nas ućlovećeni Sin božji. Ta daritev se ponavlja dan za dnem širom zemeljske oble na nekrvav način v obredu svete maše. To daritev je napovedal še pred Kristusom prerok Malahija, ko je govoril: „Od vzhoda do zahoda je veliko moje ime med narodi in v vsakem kraju se bo žrtvovala in darovala mojemu imenu čista daritev.” (Mal 1, 10). Iz te daritve poteka milost in pri tej daritvi se delijo zasluge Kristusovega trpljenja.

Ta obred je res osrednje dejanje svetovnega dogajanja."

Tako je bral Peter in vedel je, da je to res. Čutil je samo, da je ta obred nekaj velikega, nekaj pomenljivega in človeku tako potrebnega kot vsakdanji kruh.

— * —

Prav radi se povsod zbirajmo k našim domačim službam božjim. Beseda o Bogu, povedana po domače, vse drugače zveni in srce jo vse bolj dojame. Če je naša maša peta, je še lepša. Naša grla pojejo s pevci, naše srce občuti do dna in se mu zdi, da je kot nekoč sredi domačih, v cerkvi domačega kraja.

Ali nam pa te zunanosti ne zakrivajo glavnega pri maši? Ali vemo, kaj maša pomeni, kaj jel? Ali ne gremo mimo največjih in najglobljih reči? Peter je na sveti večer zaslutil, da je maša nekaj velikega. Začutil je veličino daritve na oltarju.

T.

Zapiski iz leta 112

Guverner rimske pokrajine Male Azije, Plinij mlajši, se je 1. 112. po Kr. vznemiril nad dejstvom, da so templji bogov vedno bolj prazni. Bilo je to le nekaj let po smrti apostola Janeza. Zvedel je, da so menda temu krivi kristjani. Začel jih je zasliševati in mučiti, da bi od njih kaj zvedel. Vse, kar je mogel izvedeti, je bilo to:

„Imajo navado zbirati se na določen dan in prepevati hvalnice Kristusu, ki ga smatrajo za Boga.“

To Plinijevo poročilo o uspehu njegovega raziskovanja je najstarejši poganski dokument, ki ga poznamo o sveti maši. Priča, da je maša zbiranje vernikov na določen dan (nedelja), da skupno častijo Kristusa.

ODLOČNI SO

Za Indijance v Skalnem gorovju Združenih držav Amerike je znano, da so na svojo vero ponosni, če pridejo v družbo z drugoverci.

Svojo vero pokažejo včasih na precej krepak način. Neka gospa se je udeležila službe božje na indijanskem misijonu, najbrž

VOZNI RED IN INŽENIRJI

Vsako pomlad in vsako jesen izide nov vozni red, ki ga sestavlja več inženirjev in strokovnjakov za promet. Urediti je treba nekaj sto vlakov, kje in kdaj bodo vozili, da se ne bodo trčili in da bodo prišli pravočasno na cilj.

Da morajo dobro premisliti in dobro računati, se razume.

Kaj pa to: Na milijone zvezd se povrača v obliki elips od časa do časa na isto mesto s tako točnostjo, da lahko do sekunde točno napovemo, kdaj bo prišla zvezda čez tisoč let na isti kraj... kaj ureditev tega voznega reda ni zahtevala nobenega Inženirja?

Iznajditelju žarnice Tomažu A. Edisonu je bilo to jasno razvidno, saj je zapisal v „Zlato knjigo“, ki jo hranijo za velike osebnosti v Eiffelovem stolpu v Parizu: „Gospodu Eiffelu se klanja Edison, ki ima najgloblje spoštovanje in najgloblje občudovanje do vseh inženirjev z Bogom vred.“

Treba je inženirjev. Zato tudi vemo, da je, da obstoji Veliki Inženir, Bog.

bolj iz radovednosti. Med mašo se je razgledovala po cerkvi.

Neki Indijanec stopi k nji, ji vzame glavo med roke in jo zasuče proti oltarju, rekoč: „Tja gor moraš gledati!“

Če bi prišel na svet samo en rod ljudi, bi bila dovolj le daritev na križu. Ker pa nastajajo vsak dan nove generacije ljudi, je potrebno vsakodnevno obnavljanje te daritve, vsakdanje svete maše za vsakdanje grehe, za naš večni vsakdanji problem...

E. Massure, „L'humanisme chrétien“.

Zgodbe iz življenja

„NEVIHTA“

„Zamudil sem se v predmestju velemesta, ko je nad kraj prihrula huda nevihta. Na cesti ni bilo nobenega voza. Tako mi ni ostalo drugega, kot potrkati na vrata prve bližnje hiše. Odprla je mlada dekle, ki je držala v roki rožni venec. Pravkar so namreč v hiši molili.

Meni je bilo vse to tuje, saj sem živel življenje brez vere in brez pravega smotra. Slika družine pri molitvi se mi je pa globoko vtisnila v spomin. Sklenil sem, da jih bom spet obiskal in tako sem začel „študirati“ vero teh ljudi, ki so bili tako prijazni do mene.

Seveda je to bilo še pred mnogo leti. Danes sem star 95 let. Postal sem katoličan in ona dekle, ki me je takrat sprejela v hišo, je moja žena in mati najine družine, ki pa je danes že v četrtem rodu.”

E. J. Rose

„GESLO“

„Saj dobro veste, kako znajo trgovci ponujati svoje blago. Tako je bilo tudi za margarino potrebno najti posebno geslo in za geslo je bila razpisana nagrada 100 dolarjev. V l. 1933. je bilo mesto Chicago globoko v gospodarski krizi.

Bilo je pozno neke sobote zvečer. Moj mož je še čakal v trgovini na zapoznele kupce. Kar pomoli glavo skozi vrata: „Žena, Paterson je tu! Vzeli so mu brezposelno podporo, ker ga je nekdo ovadil, da je sprejel nekočasno delo. Nima ničesar za Selmo in otroke. Daj, naloži v košaro nekaj stvari!”

Kaj neki misli — saj smo sami živeli ob kruhu in ribah. Rada bi ga oštela, a ko sem stopila v trgovino, sem opazila obupnega Patersona. Kako bi mu mogla odreči. Naložila sem mu v koš nekaj stvari. Odprem ledenico in vzamem zavoj z margarino. Dala sem mu v košaro, a rekla: „Tale ovoj bom pa sama vzela. Rada bi zadela 100 dolarjev.”

Paterson se je zahvalil: „Bog povrni! Vso srečo vam želim pri žrebanju! Prepričan sem, da boste zadeli.”

In zgodilo se je. Nekaj tednov kasneje je mimogrede Paterson spet stopil v našo trgovino in z velikim veseljem povedal, da ima delo. Jaz pa sem mu navdušena pokazala ček za 100 dolarjev!”

K. S. Benson

„VEST“

Družina se je vrnila s poletnih počitnic. Takoj so opazili, da je bilo okno v stanovanje s silo odprto. Na mizi so našli listek:

„Spoštovani gospod! Vlomil sem v vašo hišo, ker sem pač pri tem poklicu. Ko sem stopil v sobo, sem videl na steni sliko Mater z Detetom. Prav taka podoba je bila pri moji materi, ko sem bil še otrok. Mati me je vedno učila, naj bom pošten. Tako sem zaradi te slike sklenil, da se bom poboljšal. Zato ne bodite v skrbeh zaradi svojega stanovanja. Prijatelj.” — P. S. „Vzel sem s seboj podobo!”

Montrealer

Oj studenček!

Oj studenček, kje so valčki, ki so takrat tu šumljali, ko so moji mladi dnevi v zarji rožni lesketali?

Ali so v pretrdi zemlji se slabotni razgubili?
Ali se s šumečo reko v morje daljno potopili?

Oj, studenček, kje so upi, ki iz srca so žareli?
Kakor smreke tam ob tebi vedno višje hrepneli.

Kakor valčki so v neizmernem se življenju razpršili.
In ob vročih, trdih dnevih v sto se bolečin razbili.

Ni jih válov — ni več upov.
Ti pa le šumiš veselo. —
Mene pa ob teh spominih je prav v srce zabolelo.

P. A.

Ali je stroj res sovražnik delavstva?

Živimo v dobi stroja.

Stroj je najpomembnejši činitelj sodobne proizvodnje.

Stroj je predmet občudovanja in ponosa današnjega človeka.

Upravičeno!

Kajti njegova učinkovitost je tako čudovita, da ji domišljija povprečnega zemljana ne more več slediti. V materialnem svetu je stroj povzročil revolucijo z nedoglednimi posledicami.

Že pred stoletjem so najvnetejši občudovalci stroja napovedali zlato dobo za človeka.

Zakaj se ta napoved še ni uresničila? Zakaj danes mnogi stroje preklinjajo?

Razlogov je več, a mi se pomudimo na kratko le pri enem.

— * —

Delavci so često prepričani, da jim stroji odjedajo kruh. To prepričanje opirajo na dokaze vsakdanjega življenja, kjer vpeljava ali izpopolnitev strojev zmanjšuje število potrebnih človeških rok.

Zato se je že zgodilo, da so delavci iz skrbi za svoj kruh v srdu napadli strojne naprave in jih uničili.

— * —

Toda zagovorniki strojev delavcem dopovedujejo, da se motijo. Takole razlagajo: „Stroji povečajo proizvodnjo. Po zaslugi strojev je vsega dovolj za vse. Ker je vsega dovolj, se cene znižajo. Nizke cene izdelkov povečajo povpraševanje po njih. Široka prodaja izdelkov omogoči povečano izdelavo novih in pri tej povečani proizvodnji delavcev, ki je v začetku zaradi strojev zgubil službo, spet dobi zaposlitev.”

V osvetlitev navedene trditve ti tudi navajajo dokaze iz življenja. Tako, pravijo, se je bombažna proizvodnja v Angliji v letih 1856–1905 potrojila, plače so se skoraj podvojile in število delavcev se zaradi strojev ni zmanjšalo, temveč celo za 37% povečalo.

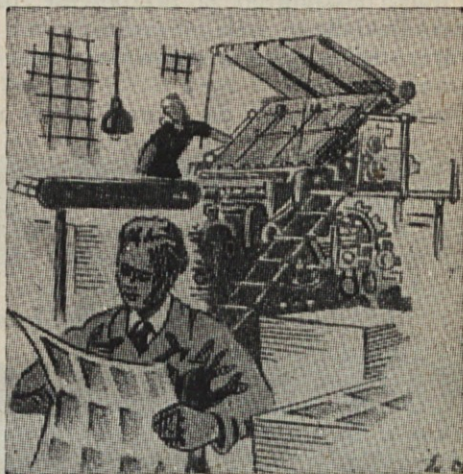
— * —

H gornji razlagi, ki jo prepričljivo potrjuje navedeni primer, moramo navesti nekoliko pridržkov in pojasniti, da omenjeno načelo ne velja za vse panoge proizvodnje

in da tudi tam, kjer so dani pogoji za uresničitev omenjenega načela, del delavcev vsaj v začetku vpeljave strojev zgubi delo. Kajti šele polagoma povečani in cenejši proizvodnji odgovarja tudi večje povpraševanje po izdelkih. Samo tedaj, ko imajo izdelki širši krog odjemalcev, je pametno misliti na povečano proizvodnjo, pri kateri dobi zaposlitev novo število človeških rok.

Dalje: nikjer ni rečeno, da bo ISTI delavec, ki je zaradi strojev izgubil službo, spet zaposlen, ko se bodo odjemalci navadili na novi izdelek in bo torej v večjem obsegu mogoča proizvodnja tega izdelka.

Slednjič moramo strojem vsaj v nekem smislu naprtiti odgovornost za gospodar-

Tudi v tiskarstvu je tehnika zelo napredovala in imamo danes že zelo moderne tiskarske stroje.

ske krize, ki imajo svoj izvor v neuravnovesenosti med proizvodnjo in porabo.

Stroji namreč zahtevajo ogromen kapital. Podjetnik hoče ta kapital čim bolj izkoristiti na ta način, da proizvaja čim več. Razume se, da vsi podjetniki v tem postopajo enako. Tako pride čas, ko je izdelkov preveč in je trg prenapolnjen.

Kaj tedaj?

Proizvodnjo je treba ustaviti ali vsaj omejiti vse dotlej, dokler ne bodo zaloge izčrpane.

Temu pravimo gospodarska kriza, ki za mnoge delavce pomeni brezposelnost.

Iz vsega navedenega moremo razumeti, zakaj delavci včasih z nezaupanjem gledajo na stroje.

— * —

Toda ne bilo bi resno in ne pravično, če bi se že tu ustavili. Vsaj za hip se moramo še pomuditi pri sončnih straneh stroja, da bomo mogli izreči stvarno sodbo o njem.

Nedvomna zasluga strojev je, da ima človek danes na uslugo neprimerno več proizvodov kot nekoč in to za ceno veliko manjšega dela. Stroj je v naši dobi v resnici zmanjšal potrebo dela.

Delavec se mora stroju zahvaliti, da je bilo mogoče delovni čas skrajšati za polovico, a plače večkrat povečati. Stroji so omogočili dopuste, plačane počitnice, pokojnine, odškodnino za brezposelne, družinske doklade in socialna zavarovanja.

Brez strojev bi mi še danes vsega tega ne poznali.

Smemo torej reči, da so stroji kljub nekaterim težavam, ki jih povzročajo, veliki dobrotniki delavstva in vsega človeštva.

Zato nam niti na misel ne pride, da bi začeli stroje spet odpravljati. Razvoj gre svojo pot naprej in bo strojev vedno več.

— * —

Da pa bi čim bolj omilili težave, katere smo zgoraj nakazali, bi bilo treba:

1) postopoma prehajati od primitivnejše proizvodnje k uporabi modernih strojnih naprav;

2) povečati trg s svobodno mednarodno trgovino;

3) delo razdeliti tako, da ima zaposlitev čim več ljudi;

4) vpeljati nove panoge proizvodnje, ki bi nudile nove možnosti zaposlitve.

Predvsem pa se ne smemo nikoli tako ponizati, da bi mislili, da je stroj več kot človek. **POSILANSTVO STROJA JE SLUŽITI ČLOVEKU**, njegovi časni in večni blaginji.

V-ko.

Žena moja

Jaz si kupim suknjo, suknjo,
žena pravi: „To je frak.”

Oj, oj — žena moja,
pa naj bode volja tvoja,
tik, tak, tike-tak,
pa naj bo iz suknje frak!

Jaz si ujamem ribo, ribo,
žena pravi: „To je mak.”

Oj, oj — žena moja,
pa naj bode volja tvoja,
tik, tak, tike-tak,
pa naj bo iz ribe rak!

Jaz posejem repo, repo,
žena pravi: „To je mak.”

Oj, oj — žena moja,
pa naj bode volja tvoja,
tik, tak, tike-tak,
pa naj bo iz repe mak!

Jaz požanjam ječmen, ječmen,
žena pravi: „Ajda je!”

Oj, oj — žena moja,
pa naj bode volja tvoja,
če je ajda to,
pa omlativa jo!

Narodna pesem

Mala Irkinja

Avtobus je brzel položno navzdol proti Shrewsburyju. Pot mi je bila znana. Vendar sem vsakokrat znova z veseljem opazoval krasnega jelena in par košut na ograjenem lordovskem veleposestvu. To pot se nisem sam veselil prizora. Dekletce v naročju mlade gospodične je vzkliknilo in hotelo naenkrat zlesti na tla in pohiteti proti ozadju avtobusa. Menda se ji je zdelo, da bo od tam še kaj videlo. Toda pred mojim sedežem se je spotaknilo in padlo.

Posmejal sem se ji in rekel: „Buc! Hej, mala stvarca, kar vzdigni se, ti bom pomagal.” Pogleda me navzgor in z na jok pripravljenim obrazom reče: „Ne morem, sem si zlomila nogo.”

„A, to je pa že težji-služaj,” ji odgovorim in jo dvignem ter posadim na svoj sedež.

„Nisem pravi zdravnik, a spoznam se nekaj na zdravljenje živali. Ker si ti mali

jagenček, bodi brez skrbi. Nogico ti bomo hitro popravili. Kje te pravzaprav boli?"

Dekletce začne kazati na raznih krajih. Prav nič ji ni bilo, jaz pa vseeno večje obračam nogo in delam resen obraz. „Ničesar ne opazim," rečem ter jo primem za krilce. „Te tudi tu boli?" vprašam. Dekle se prevari in pritrdi. „Ti, lažnjivček, ti!" jo podražim po slovensko.

Ker me ni razumela, me vpraša, kaj sem rekel.

„Kaj sem rekel? To je diagnoza za takšno bolezen po latinsko," se ji izmažem.

„Po latinsko?" poskoči dekletce. „Jaz znam tudi latinski" in začne deklamirati: „Ave Maria, gratia plena..."

„Kdo te je pa naučil to? Mama, ata?"

„Ne, tetica. Mama poje kot rega, ata pa kot kvak, pravi tetica, ki že ve, kaj je prav, ker poje v cerkvi."

„Hm, tudi mamino in atovo petje ne more biti slabo, če le zapojejo tako: „Žabe svatbo so imele..." in ji poglasno zapojem nekaj verzov te lepe Vodopivčeve skladbe.

Dekletce me gleda in medtem čisto pozabi na „zlomljeno" nogo. Spomnim jo: „Če zapoješ Ave Marijo, bo noga tako zdrava, ker Mati božja pomaga vsem, ki se k njej obračajo."

„Bom, če bo pomagala tetica," obljubi mala. A tetica naju le pogleda in se nasmehe.

Mali se skremži obraz, ker vidi, da pri teti ni odziva.

„A, z jokom misliš napraviti čudež? To pa ne! Š pesmijo moraš! Ti bom jaz pomagal," jo potolažim. Dekletce prikima in zapojeva. Potniki prisluhnejo in zdi se mi, da še motor z brnenjem pomaga peti melodijo. Ko končava, dekletce skoči s sedeža in steče k tetki: „Čudež, čudež! Moja noga je zdrava!" Vse se zasmee in zaploska. Dekletce pa s poljubi objame tetko, ki jo veselo pritiska k sebi, hvaležno gledajoč proti meni.

Dogodek me je postavil nazaj v otročja leta, ko sem tudi jaz v maminem naročju posnemal njen slavonspev Mariji. Kako minljiva so leta, kako mine tudi slava in čast zemeljskega življenja! Od tedaj so že padla cesarstva in kraljestva. Ljudje so izgubili službe, domovino, lepo

in udobno življenje. Toda češčenje Marije je ostalo isto, če ni še bolj goreče od roda do roda.

Ganilo me je in moje oči so megleno gledale mimoidoče kraje. Sopotniki se niso ozirali name. Videli so, da sem tujec in kdo mara tujca, ki odjeda kruh domačinom. Grešil bi, če bi rekel, da so vsi tako mislili. Oči tetice so mi dale vedeti, da me razume. Tudi njo in sestro je namreč vrgla v tuji kraj borba za vsakdanji kruh. Ljubljena, toda siromašna Irska jima ga ni mogla dati.

Na drugi postaji v mestu je dekletce prihitelo k meni. Nagnil sem se k njej, da mi je lahko pošepetala v uho: „Veste, tetica poje kot počen zvon."

Pogledal sem jo: „Kdo je to rekel?"

„Mama!" odvrne in steče nazaj k tetici. Ta jo dvigne v naročje in smejoč se odideta v mesto. Maha mi še oddaleč in zdi se mi, da potrjuje moje misli: vse Evine hčerke so včasih navihane, naj bodo velike ali male, kot tale Little Peggy — Margaretica.

A p

Pozimi pod Karavankami.

Veseli dogodki

Sedmo poglavje

Danes pa naj popišem, kako smo se vozili s poljskim „kšoncem“ h kopališču...

„Čujta, gospoda Stanko in Janko! Peljimo se danes v tisti skriti koticček k vodi, da se bomo nekoliko okopali in oprali.“

In šli smo vsi trije proti garaži, ki je bila v nekem bregu. „Kar brez motorja bomo porinili avto iz garaže, pravzaprav sam ga bom.“ — Malo preveč je jedel ti-ti dan Horoba, kajti predno sva se midva z g. Stankom dobro zavedla, je že drvel avto doli po bregu, gospod ga je pa z vso silo vlekel nazaj. Tam spodaj mu je še nekaj otrok prihitelo pomagat in „karjolca“ je obstala. Naložili smo se vanj.

„Jaz bom vozil,“ pravi Horoba.

„Nikar po Merlebachu,“ sem prosil, „saj veste, da še nimate dovoljenja. Zadnjič so vam orožniki prizanesli, danes vam ne bodo.“

„Jaz bom vozil, avto je moj!“ je bil hud.

Komaj pa smo prevozili par sto metrov, že so nas „špiceljni“ ustavili: „Imate izpit?“

Gospod se obrne k meni in pravi: „Pokažite ga!“

„Vašega hočemo, povedali smo vam že, da po tej cesti ni dovoljeno učiti se.“

Plačal je misijonar, potem se pa „giftal“: „Naj le počakajo. Prišel bo čas, ko bom šel na Poljsko. Prvi Francóz, ki ga bom tam srečal, bo plačal tak protokol, da se bo mrzlemu kamnu smilil.“

Dokler nismo prišli ven iz Merlebacha, sem vozil jaz, potem se je pa zopet razlegel njegov imperativni „jaz bom vozil, avto je moj“. Zamenjala sva prostore. Ravna cesta je bila in prazna, zato sem se na vso moč začudil, ko je začel Horoba neusmiljeno trobiti.

„Kaj pa vidite?“

„Kolesarjal!“

„Kje?“

„Tam spredaj!“

Skoro dva kilometra pred nami je bil in je pravilno vozil po desni. — „Nehajte, saj je slišal.“

„Hupa je zato, da se trobi in človek mora biti previden,“ je rekel in trobental

dalje. Kolesar je nekaj časa gledal, kaj vse to pomeni, potem je pa stopil s kolesa, ga zapeljal na travnik ob cesti in dal znamenje, naj vozimo naprej.

Približali smo se vodi. Ustavili smo se zgoraj. Z g. Stankom sva izstopila in korakala navzdol. Bila sva že pri vodi, ko zapaziva vsa prestrašena, da drvi avto naravnost proti reki. V zadnjem trenutku se je poljskemu misijonarju posrečilo okreniti toliko v stran, da ni drvel več proti vodi, ampak ob vodi in celo nekoliko navzgor. Stekel sem za njim in zavpil, naj vendar pritisne še ročno zavoro, če nožna ne deluje.

„Saj jo držim in tiščim tako, da se mi že roka trese, avto pa le noče obstati.“

Ko je šel avto že čisto počasi, sem videl, kaj pravzaprav drži in tišči: vlekel je za nogo sedeža, ki je spodaj nekoliko nazaj in navzgor upognjena... Tudi to pot ga je Matka božja Čenstohovska obvarovala nesreče...

Zgodovina se ponavlja. Simco 5 je zamenjal Renault 4, Horoba pa je zamenjal naš gospod Stanko. Ni dolgo tega, ko sva ga obiskala z g. Čretnikom, da vidiva in poizkusiva novi voziček, katerega smo mu kupili slovenski izseljenci. Vedoč, da monsignor že 14 let ni imel volana v rokah, sem se mu prijazno ponudil za šoferja, gospod je pa mojo dobrohotno ponudbo gladko odbil.

„Jaz bom vozil,“ je rekel, prav tako kakor svoje dni poljski gospod. Pognal je „konjička“. Takoj sem opazil, da je čisto mlad in da zato rad skače. Videl sem tudi, da ima današnji izprijeni svet svoj vpliv celo na avtomobile. Kakor večina ljudi tako tudi avtek g. Grimsa sili na levo.

Monsignor-šofer nama je pojasnil, da je samofrc v „rodage“, vsled česar mora počasi voziti. Hitrostni kazalec se je gibal med 10 in 15 km na uro. S tako hitrostjo seveda niti v drugi prestavi nismo mogli prevoziti klanca. Obstali smo.

„Naprej!“ je komandiral naš dušni pastir, avto je pa silil nazaj. Borba je trajala 5 do 10 minut in g. Stanko je porabil ta čas tudi zato, da je svoj voz krstil. Dal mu je kar dve imeni: „mrha“ in „kladuza“.

Midva z g. Čretnikom sva bila botra. Ko sva že obupavala, je mrha bliskoma potegnila in nas s hitrostjo petih antilop v prvi brzini pripeljala k družini Kosec, kjer smo sijajno kósili — pa ne travo — in zalili avtov krst.

*

Kakor je Matka Čenstohovska varovala poljskega „kšonca“, tako naj Brezjanska Marija pomaga našemu g. Stanku, da bi imel s svojo „kladuzo“ več sreče, kakor jo je imel z „oso — vespo“.

J. J.

Krompirčkove zgodbe

FR. BAZILIJ - ZA VELI E in MALE OTROKE

Dragi otroci, ali poznate Krompirčka?

„Bog se usmili,“ bi mi radi odgovorili. „Saj bi ga morali skoraj stavljati v očenaš namesto besedice — vsakdanji kruh —, pa nas kaj takega sprašuješ!“

To že. Toda Krompirček, katerega zgodbe vam hočem pripovedovati, še daleč ni krompirček.

„Oho! To je pa uganka! — Krompirček, ki ni krompirček... Hm, hm!“

Pa bodo bistro glavice kmalu uganile, da pravzaprav tudi ta uganka ni uganka.

No, da vas tudi s to zadnjo uganko, ki ni uganka, ne bom spravljal v zadrego, vam povem naravnost, da se naš Krompirček piše z veliko začetnico. Krompirček je namreč bilo ime fantičku, katerega zgodbe sem našel v svoji pripovedni torbi. Torej posluš!

O Krompirčkovi domovini

V Prismodalah, ki leže tam nekje za begom na koncu sveta, živijo ljudje, ki jih je ljubi Bog obdaril s posebno srečo in jim dal posebne vrste sol v butice. Če je to res, sicer ne vem, toda sami so se s tem vedno

ponašali in zasloveli po devetih deželah naokoli. Škoda, da je bila naša dežela predalet in njih dobro ime ni moglo priti tudi preko naših meja. Slišal sem, da so celo z Butalci v sorodstvu, pa si komaj upam verjeti, saj tolikšne sreče in slave ni vsakdo vreden.

Največ sreče med Prismodalci pa je imel naš Krompirček. Sicer je doživel kaj žalosten konec, a spomin nanj je ostal neizbrisen v srcih hvaležnih rojakov. Krompirček je znan po vsej svoji domovini kot pri nas Kralj Matjaž. Pred kraljevo palačo so mu postavili celo spomenik in to ni karsibodi. Ne pozabite si ga ogledati, če vas bo pot kdaj zanesla v slavne Prismodale.

Kako je dobil Krompirček ime?

Ste radovedni? No, pa poslušajte.

V prismodalski prestolici je živela Špeluza. Tam za mestnim trgom je samevala v razdrti bajti in od jutra do večera tarnala in jadikovala, ker ji ljubi Bog ni dal ne možička ne otročičev. Že trikrat je letela štorklja z otročičem v dolgem kljunu čez bajto, a vedno se je prestrašila Špeluzine rdeče rute in odjadrala dalje. Ti nesrečna botra!

Končno pa se je je dobri Bog le usmili. Špeluza je ravnokar pristavila velik lonec krompirja k ognju. Striček veter ji je nagajal in pritiskal skozi dimnik na odprto ognjišče, da je bila izba naenkrat polna dima. Špeluza je začela strašno kihati in se solziti.

„Ti presneti veter!“ se je končno razjezila. Pokazala mu je figo in odšla v hišno kamro. Tistikrat pa je spet priletela štorklja. V kljunu je nosila culo, iz nje pa je kukal v svet droben, rdeč fantek in se na vsa usta drl. Veter je tudi štorklji preveč nagajal, zato je morala sesti na dimnik Špeluzine bajte. Tedaj pa — joj! Zavoj se ji je izmuznil iz kljuna — in izginil v dimnik. Štorklja je zaman gledala za njim v globino...

Špeluza ni slišala, kako je nekaj čofnilo v lonec s krompirjem, ker je v prednji sobi klepetala s sosedo Meto.

„Kaj pa dobrega kuhaš,“ je radovedna sosedka vkljub dimu pomolila v kuhinjo svoj nos in poškilila proti ognjišču.

„Krompirček je v loncu, pa še vreti ni začel.”

Toda, kaj je to? Iz lonca sta zaslišali otroški glas.

„Bog pomagaj, Špeluza! Mar tvoj krompir joka???” je Meta vpila, potem pa sta obe skočili k ognjišču in začuden ostrmeli: Iz lonca sta izvlekli — fantka, ki mu je od tistega dne ostalo ime KROMPIRČEK.

(Dalje prihodnjič)

NA OBISKU

Ni prostora, da bi objavili vse poslane spomine na obisk v domačih krajih. Objavljamo tega in se vsem hkrati zahvaljujemo.

Krasnega poletnega dne prvega avgusta se nas je zbrala večja skupina Slovencev iz Pas-de-Calais v Parizu. Opoldan smo odbrzeli z vlakom preko planjav in livad na obisk v domovino, da se po dolgotrajnih letih naučimo zopet svežega gorskega zraka.

Na Jesenicah nam je zaigrala godba in marsikomu se je orosilo oko. Tudi jaz nisem mogla verjeti, da po 24 letih stojim zopet na domačih tleh. Vlak se je čez pol ure začel pomikati dalje proti glavnemu mestu naše lepe Slovenije, proti Ljubljani. Tam nas je čakala množica svojcev. Tudi mene in mojega sina sta pričakovala moja brata z ženo in sinčkom. Še spoznali se nismo, posebno ne z mojim sinom, ki je bil rojen v Franciji. Svidenje je bilo ganljivo in vsem so polzele solze po obrazih. Čakali smo tri ure, nakar smo se odpeljali proti savskemu Zagorju. Ob poldrugí uri ponoči, smo prišli na stanovanje mojega brata. Nehote se mi je vzbudil spomin na stari slovenski pregovor „Vsaka ptička poletí rada tja, kjer se je zvalila.” To pa zato, ker sem opazila pred vhodom v sobo na verandi lastovičje gnezdo. Brat mi je povedal, da že šesto leto gnezdi na tem mestu.

*

Prvi teden najinega obiska sva preživela v Zagorju in obiskala več prijateljev in znancev in tudi vse sorodnike mojega pokojnega moža, ki sniva pod hladno gomilo na tuji zemlji že dve leti. Povsod sva bila prijazno sprejeta in postrežena.

V soboto popoldan smo se odpravili čez savski most in dalje ob tihem in žuborečem potoku, v katerem so švigale ribice, nad njim pa se sklanjale veje šumljajočih dreves od malega grmička do visoke jelše. Šli smo do moje rojstne hiše. Zagledala

nas je gospa Povše, ki je včasih tudi stanovala v Franciji, in nas popeljala v svoje stanovanje in nam postregla z okusnim suhim mesom in domačim kmečkim kruhom. Tudi kislega mleka ni manjkalo in dobre kapljice. V živahnem pogovoru o sedanjih in že minulih časih nam je čas potekel in zemljo je zajela noč. Zalesketale so se zvezde na nebu...

Zgodaj zjutraj me zbudi petje ptic, ki so pred domom na drevesih sadnega vrta žvrgolele. Pred vrati se je pojavil drugi brat z ženo, hčerko in sinčkom, ki stanujejo v Trbovljah. Skupno smo odšli na dom, kjer sem preživela otroška leta. Tam pa je bilo žalostno. Manjkalo je očeta, matere in enega brata. Po enournem odmoru smo se napotili proti farni cerkvi v št. Jurij pod Kumom. Obiskali smo grob mojega očeta in brata. Groba naše matere nismo mogli obiskati, ker počiva nekje v Nemčiji. Preseljena je bila s svojim sinom in je tam čez par mesecev izdihnila svojo blago dušo. — Ob devetih je bila sv. maša. Spomnila sem se, da sem v tej cerkvi prejela sv. krst, sveto birmo, sveto Rešnje Telo prvič in tudi sveti zakon. Sedaj pa sem jo obiskala mogoče zadnjikrat... Saj da bo umrl, vsak dobro ve, ne ve pa kdaj, kako in kje.

Po sv. maši smo šli v vas Čatež obiskat nekdanjo mojo sošolko Pavlo Kovač in njenega moža. Preživeli smo par vesele ur, nato pa se vrnila v Zagorje. Drugi teden sva obiskala brata v Trbovljah in ostala tam zadovoljna par dni. Šla sva tudi k tretjemu bratu v Špitalič. Tudi tam je bilo lepo. Potem sva se napotila na Gorenjsko. Čez Jesenice sva se peljala na Goriško do Svete Lucije. Krasen je bil pogled na male in lične hišice, ko sva se vozila ob reki. Izstopila sva v vasi Kamno in šla čez Sočo. Obstala sem in zrla v tihe valujoče valove, ki čudovito izpreminjajo svoje barve. Ob šestih zvečer sva dospela do družine Fon, ki sva jo hotela obiskati. Prenočila sva pri njih.

*

Drugi dan se je moj sin podal z neko družbo na planine v Vrsno do rojstne hiše Simona Gregorčiča in dalje na goro Krn. Jaz sem morala ostati doma, ker bi bila pot zame prestrma.

Obiskala sva tudi poznano slovensko božjo pot na Brezjah, bila sva na Bledu, v Postojnski jami, na Reki in Opatiji. Lepi dnevi krasnih počitnic so se bližali h koncu. Dnevi so potekali hitro kakor ura na steni. Še par dni in je bilo treba jemati slovo. Taka je usoda človeka. Tridesetega avgusta zjutraj smo si še enkrat stisnili roko v slovo in se odpeljali nazaj, od koder smo prišli.

M. Zupančič, Salaumines

IZ DOMOVINE

V Velenju so v oktobru nakopali 86.000 ton lignita. — Na Jesenice se je prišlo učiti dela v železarni 170 Črnogorcev. Eden od njih se je že drugi dan ponesrečil. — Dograjen je most v Ajbi pri Kanalu ob Soči. — Avtocesto Ljubljana—Zagreb gradijo na dveh odsekih: Škofljica—Stična in Smlednik—Brežice. Dograditi jo hočejo v 3 letih. — V Ribnici grade postajno poslopje, v Stični so ga pa že končali. — Pijančevanje in z njim v zvezi razgrajanje v Ljubljani vedno bolj narašča, piše „Ljublj. dnevnik“. Posebno naraste po 1. in 15. v mesecu, ko ljudje dobijo plače; tedaj je 5 dni nemir, zlasti ob sobotah in nedeljah. — Mladim je po 9. uri pozimi prepovedano v gostilne. 6. novembra so prijeli v Ljubljani 212 fantov in deklet, ki se prepovedi niso držali. — Novi kovanec po 10 din bo imel na eni strani grb, na drugi moško glavo iz indistrijskega življenja. Kovanec za 20 din pa tudi grb, a žensko glavo iz kmetijstva. — Sotla je novembra s poplavami naredila precej škode. — Na Štajerskem je 7 večjih drevesnic. — V Jugoslaviji je danes 14 odst. manj prašičev kot pred vojno, ovac je prav toliko, konj 10 odst. več, krav 7 odst. več.

Nekatere kmetijske državne zadruge imajo ogromne primanjkljaje (na Igu n. pr. več milijonov). — Casopisi so polni poročil o zlorabah in pomanjkljivostih v državnih podjetjih. — Preskrba prebivalstva se je poslabšala v zadnjem mesecu, ker so zmanjšali predvsem količine masti, koruznih izdelkov in bele moke. V Kranju je pri-

šlo na nekmečkega prebivalca pol kg bele moke na mesec. — V rudniku Velenje je zasulo kopača Ant. Žolgerja iz Velenja. V Senovem se je ponesrečil v rudniku Ivan Požega iz Leskovca.

V novem „Izseljenskem koledarju 1955“, ki je podoben lanskemu, poudarja uvodni članek, da vrši Izseljenska matica „še neko posebno poslanstvo“ med Slovenci v tujini: nagovarjati jih, da bi na ta ali oni način podprli rdeči režim v domovini, da bi se vzdržal še naprej. Matica nima namena prepričevati, da je v Jugoslaviji vse zlato, tudi nima namena spreobračati, da bi izseljenci postali „rdeči“. Naj mislijo, kar hočejo, piše, da le na kakšen način pomagajo „rdečim“ doma, da ostanejo na oblasti. Kdor pa med izseljenci odkriva te rdeče mreže, temu bodo dali naziv: i z d a j a l e c.

VERSKÉ NOVICE

Abesinski cesar Haile Selasie, ki je obiskal jugoslov. narode, je želel govoriti tudi s kardinalom Stepincom, ki je še vedno konfiniran. Ker mu tega niso pustili, je odrek obisk mestu Zagreb in jo mahnil mimo. — Na smrt na vešala so obsodili hrvaškega duhovnika Marijana Hermana. Naprtili so mu reči, ki naj bi jih delal med zadnjo vojno. Za priče so postavili fante, ki so imeli v tistih letih komaj 7 do 9 let. Med razpravo so fantiči vpili: „Pes! Obesite ga! Pošljite njegovo dušo k papežu!“ — Po ribniški dolini so skupine mladih komunistov spet podrle in razrušile več kapelic in znamenj. Nihče jih ni za to kaznoval! — Vse to je tudi menda v znamenju toliko poudarjane verske svobode!

IZ VRST NAŠIH ROJAKOV

ANGLIJA

Kronika

Tudi na Angleškem je minilo 1. 1954. Bilo je zdravo, saj kronist ni zaznamoval nobene smrti. Bilo pa je 13 krstov in 11 porok; verjetno pa še kaj več, ker se vsi ne javijo. Več je bilo emigrantov, ki so se izselili, največ v Kanado, trije so se pa vrnili domov. Pa tudi iz domovine so prišli k

svojcem, tako Belajevi v Bradfordu, Skaletovi v Bedfordu, Rožmanovi v Wootonu, Sajetovi v Nuneatonu, Sekolčevi v Londonu in še kateri.

Na novo so bile kupljene hiše v Londonu, Hengoedu, Derbyju, Coventryju, Rochdale, Bradfordu, na Škotskem. Bilo je tudi nekaj manjših požarov, kjer so še pravočasno odkrili in pogasili, a večji je bil 20. novembra v Aberamanu (Juž. Wales), ko je J.

Klemenčiču pogorela hiša z vsem inventarjem. — Hudo se je ponesrečil Jože Peterca. Prišel je med dvoje vozil na cesti, a zdravnikom se je posrečilo ohraniti njegovo življenje. Nahaja se še v Western Hospitalu Doncaster. — Zdravje se je vrnilo Milanu Erženu, ki je preživel leto v sanatoriju v Galwayu na Irskem. — Dobro se je popravil tudi S. Zajc v Hirwainu, ki se je prejšnje leto težko ponesrečil v rudniku. Vendar je še nekaj drugih bolnikov po bolnišnicah.

Dela tu ni težko najti, dasi domačini radi odrinejo tujca od boljše plačanega dela. Naidete pa Slovence v vseh mogočih poklicih: tako so sprevodniki in šoferji, policaji in vojaki, na univerzah, pri radiu in v rudnikih, v trgovinah in tovarnah. Seveda je še največ rudarjev in delavcev po tovarnah. — Že smo poročali, da sta J. Dernulc in M. Jug ustanovila družbo, ki izdeluje lesne izdelke. Med artikli so svetilke v obliki ladjic v raznih variantah. — B. Božac, doma iz Istre in sedaj v Londonu (783. A. Fulham Rd. S. W. 6.) se je lotil umetnega graviranja v plastiki. Je pa še nekaj manjših poskusov v strojnem pletenju, izdelavi klobukov itd. Res ni nobenih bogatinov med nami, a zaslužek zadostuje za preživljanje in počasi rastejo domovi in družine. Sicer res ni ničesar zastoj, dežela pa pusti svobodo osebni podjetnosti in iniciativi. Na splošno bi mogli reči, da se je emigracija na Angleškem „ukoreninila“. Ljudje živé mirno življenje ob vsklanjanju delu.

V maju smo začeli zbirati za „Naš dom“. Zbirka sicer počasi, a stalno raste. Upajmo, da bo kmalu tolikšna, da bo mogoče kupiti primerno stavbo. Ustanovljena je bila v okviru Slovenskega društva tudi igralska družina, ki je nastopila s prvo prireditvijo 20. novembra v Bedfordu.

Vesti

Krst: 19. decembra je bil krščen v Coventryu Mihael Šabec. — Mnogo srečel!

Odlikovanje: Zlato medaljo je za svoje delo kot bolniška sestra prejela gđc. Marica Škrbec. Že prejšnje leto je prejela veliko čestitk kot najboljša sestra. Tudi mi ji iz srca čestitamo!

Igralska družina: Predstavila se je s krstno predstavo Jalnove „Srenje“. Režiral je J. Rehberger. Ako upoštevamo neprime-

ren oder in težave, ki so povsod v emigraciji, moremo le čestitati tako igralcem kot režiserju. — Na prvo nedeljo v decembru smo imeli že tradicionalni „Miklavžev večer“, ki je prav dobro uspel. V nekaterih krajih se je svetnik oglašil tudi po privatnih domovih. — Na prvo nedeljo v januarju pa bo Linhartova „Županova Micka“.

Krsti: V župnijski cerkvi v Bargoedu je bila krščena 4. decembra Marija Zagar.

Šport: Med našimi športniki se je najboljše odrezal g. H. Belaj iz Brandforda (Yorkshire). Sedaj ima štiri prva mesta v umetnih skokih v vodo. In sicer je prvak Severovzhodnih dežel v Angliji za skoke v vodo, prvak za Yorkshire v navadnih skokih v vodo, prvak v umetnih skokih za Yorkshire ter za Bradford in okraj, prvak v potapljanju. Je član kluba „Dolphins“ v Bradfordu ter zanje tudi nastopa, obenem je učitelj za umetno plavanje in skoke v vodo. Letos je 28. avgusta prekosil dose-danjega prvaka za umetne skoke v vodo za severovzhodno Anglijo za 5.19 točk. S tem je tudi dosegel rekord 53.22 točk, ki jih v tej panogi ni še nihče dosegel. Prvak v umetnih skokih za Yorkshire je pa že štiri leta, letos je branil naslov pri tekmah v Wakefieldu in ga seveda tudi obdržal. Doma je iz Celja. — Prav iz srca mu čestitamo k lepim uspehom!

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

Tokrat smo bolj kratki z novicami. Sv. Miklavž se ni še nič oglašil pri nas. Seveda ne more biti povsod istočasno. Pričakujemo ga okrog božiča. Naši mali nestrpnost čakajo nanj.

Pogreb: V Awirsu je po dolgi bolezni do-trpela gospa **Pepca Gazvoda**. Njenemu so-progu g. Ivanu in sinovoma izrekamo iskreno sožalje. Pokojnice se bomo pa spominjali v molitvah.

*

Vsem čitateljem „Naše luči“ želimo milosti polno novo leto.

CHARLEROI — MONS

V Velaine so položili k večnemu počitku **Jožefa Gerbaca**, roj. 1916. na Duzih pri Srednjem v Beneški Sloveniji. V Dampremy

je po dolgoletnem hiranju zatisnil svoje oči **Franc Plešnik**, roj. 1897. v Golavabuki pri Slovenj Gradcu. Naj jima bo Gospod milostljiv sodnik in dobrotljiv plačnik! Vsem preostalim izrekamo naše sožalje.

Težko operacijo na pljučih je prestal v Charleroi g. **Albert Bevčar** iz Bouffiuulx. Želimo mu, da bi mogel čimprej okrevati. — V Monsu je bil operiran trgovec s čevlji g. **Andrej Kuščar** iz Tertre. Tudi njemu kakor vsem drugim bolnikom, ki jih je precej, želimo zdravja in izboljšanja.

Končno naj povemo še to, da se je tudi za naše rojake začela doba televizije. Dolej jo imata dva rojaka. Sledili jima bodo gotovo še drugi.

La Bouverie. — V krogu svoje družine je 12. decembra zatisnil svoje oči rojak **Ivan Luzar**, roj. 1899. v št. Jerneju na Dolenskem. Rudarska bolezen ga je mučila že več let. Vsi, ki so ga poznali, ga bodo ohranili v lepem spominu kot dobrega in krščanskega moža do zadnjega diha svojega življenja. Preostalim naše sožalje, njemu pa naj Bog večni mir.

FRANCIJA

Današnji številki smo priložili čekovne nakaznice, katerih naj se naročniki čim preje poslužijo. List se vzdržuje le z naročnino, plačamo le tiskarno, vsi drugi sodelavci delajo zastonj. — Kdor pa je že plačal naročnino ali jo plača g. Čretniku ob njegovih obiskih, naj oprostí, nakaznice smo zaradi tehničnih razlogov priložili vsem.

Darove za tiskovni sklad „Naše luči“ pošljite na naslov: Čretnik (za Našo luč), Rue 4 St. Fargeau, Paris XX.

Pas de Calais

Slovenci v severni Franciji želimo vsem rojakom, raztresenim po svetu, srečno, blagoslovljeno novo leto 1955! Naj nas mrzla tujina ne odtuji od idealov, ki smo jih prinesli od doma: dejansko vero v Boga in ljubezen do domovine, v zavesti, da brez njih ni prave sreče za slovensko srce na tujem.

BRUAY-EN ARTOIS

Tukajšnje slovensko društvo sv. Barbare je ob obilni udeležbi domače in ostalih slo-

venskih kolonij v Pas-de-Calais obhajalo 30-letnico obstoja.

Proslava se je začela s peto sv. mašo, darovano za umrle člane. Tako se je društvo dostojno zahvalilo rajnim članom za njihovo delo pri društvu, nam so pa živo stopili pred oči, ko so bila s prižnice prebrana imena vseh 27 pokojnih članov.

Popoldne so bili v dvorani primerni nagovori. Toplo sta pozdravila društvo in navzoče rojake g. Čretnik iz Pariza in msgr. Grims iz Merlebacha. Nista se ustrašila dolgega pota do nas. Društvo se obema zahvaljuje za bodrilne besede in njun prijateljski obisk. Sledilo je poročilo društvene delovanja, nastop pevskih društev Liévin, Sallaumines, Bruay in igra domačih igralcev. Tudi otroci so hoteli pokazati, da znajo še slovensko. Žal je več slučajev bolezní zadnje dni preprečilo njihov nastop na odru.

H koncu je zvezni predsednik Blaž Zupančič s toplimi besedami priznanja izročil spominke diplome članom, ki že 26 let delujejo pri društvu. S posebnim priznanjem je društvo počastilo svojega člana Simoníča Franca, ki edini deluje pri društvu že 30 let, od teh 26 let kot režiser. Imenovalo ga je za častnega člana društva, kar so vsi navzoči pozdravili z dolgotrajnim ploskanjem.

Poročilo o tej proslavi v Bruay bi bilo nepopolno, če ne bi dodali še nekaj statistike o gospodarskem in karitativnem delu društva v teh 30 letih. Pri številkah ne pozabite, da je bilo velika večina tega denarja izdana, ko je imel frank neprimerno večjo vrednost nego sedanji!

Društvo je imelo vsega prometa v blagajni: 512.417 frs. Vseh izdatkov je bilo 482.762 frs. Za redne podpore je bilo izdano: 181.241 frs; izredne podpore: 128.090 frs; socialne akcije v pomoč našim ljudem po nabiralnih polah itd. 135.433 frs. Vsega skupaj je v 30 letih pomagalo društvo svojim rojakom z vsoto 444.764 frs. — Nadalje je za siromašne otroke društvo dalo občini Bruay: 8.775 frs. — Darila našim otrokom ob Miklavževih večerih: 60.000 frs. — Za vzdrževanje pevskega zbora, dramatičnega odseka in drugih izdatkov je bilo 104.676 frs.

Poleg tega je društvo priredilo 15 matričnih dni v prid Bratovščine živega rožnega venca.

Ne glede na izredno živahno delo pevskega in dramskega oddelka v teh letih — kar je poglavje zase — že te številke glasno kličejo: Delu slava, delu čast!

Bog živi dolgoletnega, delavnega predsednika g. Martina Gregorčiča! Bog živi vse odbornike in vse člane, ki ste toliko svojih moči žrtvovali za uspeh društva. Delali ste v prid svojemu ljudstvu, delali v čast božjo! On ceni vaše delo, On vam bo dal najlepše odlikovanje.

Pogrebi. — 9. novembra t. l. je umrl po dolgi, mučni bolezni Jože Šulin, 63 let star. Zadnje mesece je bil pravi mučenik, da je že prosil Boga, naj ga reši. Doma je bil v Bovcu na Goriškem, od koder je prišel pred 31 leti v Francijo. Počiva na pokopališču v Vendin-le Vieil (P. de C.).

20. novembra t. l. je odšel v večnost upokojeni rudar Franc Korbar, star 77 let. Bil je dolgoletni član in zastavonoša slovenskega Društva sv. Barbare. Ta zastava mu je dala čast in priznanje na zadnji poti. Pokopan je na pokopališču Lens-fosse 12. — Bog daj obema večni mir!

Pariz

Služba božja v januarju: v nedeljo 2., 16. in 30. kot po navadi ob petih popoldne 80 rue Vaugirard (Métro: Saint-Placide).

Slovinci iz Loiret-ja
želimo vsem rojakom
v Evropi in
drugod srečno novo
leto.

MOUZON (Ardennes). — Družino Jan-ka Jeras je razveselilo rojstvo hčerke Helene. Čestitamo!

V Indonezijo je odšla

23. okt. je msgr. Rupp daroval slovesno sv. mašo v Parizu pri sestrah pomočnicah vernih duš ob priliki odhoda več sester v misijone.

Med njimi je bila tudi Slovenka: sestra **Marija Rozalija**, roj. **Brilej Jožefa** v Zabukovju pri Sevnici leta 1918. Domovino je zapustila v začetku leta 1938 ter stopila v noviciat v Versaillesu v Franciji. Večne obljube je naredila v januarju 1945.

Naši sestre, ki odhaja v Indonezijo, kjer je „žetev velika, delavcev pa malo“, želimo obilo božjega blagoslova pri njenem delu.

Ponosni smo lahko, da so med nami duše, ki z vso pripravljenostjo odgovorijo na božji klic. Morda je to lepa priložnost, da se vprašamo, koliko mi sami napravimo za misijone s svojimi žrtvami in podporo ter v koliko mislimo na duhovniške in sestrške poklice v domovini, Arski župnik sveti Janez Vianey je rekel: „Vzemite ljudem duhovnike in v 25 letih bodo čistili malike!“ Naši duhovniki doma trpijo, mladim pa se onemogoča na vse načine, da bi stopili v bogoslovje. (Letos je se prijavilo za mariborsko, ljubljansko in goriško škofijo skupaj samo 6 novih bogoslovcev!) Vsi ženski samostani doma so razpuščeni in zaplenjeni. Le z molitvijo bomo priklicali božje usmiljenje na našo domovino ter tudi med našimi izseljenci omogočili kak duhovniški oziroma redovniški poklic.

TUCQUEGNIEUX

Dne 20. nov. smo pokopali pridnega rudarja **Gantarja Leopolda**. Star je bil 61 let. Življenje mu ni bilo postlano z rožicami, a vse je voljno prenašal. Otroci in zetje pokojnega se prav lepo zahvaljujejo vsem rojakom, ki so pripomogli k lepemu pogrebu in darovali krasen venec. Rajnkega bomo ohranili v trajnem spominu ter se ga spominjali v molitvi.

Ob nemški meji

Iz pisarne naše kat. Misiije

Cela vrsta mladih otročičev je razveselila mlade starše po raznih krajih našega okrožja, v Merlebachu pa je mala Silvija napravila veliko veselje očetu **Mav Silvu in Mariji**, roj. Jesenšek. Deklico je krstil podpisani v župni cerkvi v Merlebachu dne 28. 11. 54. Tej družini kot tudi drugim, kateri so praznovali krst v svoji družini, želimo mnogo sreče v družbi malih otrok.

V Stiring-Wendel sta bila cerkv. poročena: **Mestnik Leopold in Marija** roj. **Podgornik**, dne 23. 11. 54. Kadar se poročita dva naša rojaka, smo še posebno veseli. Pri nagovoru je podpisani pohvalil oba, ker sta bila vedno dobra do svojih staršev, ki so ob vsaki priliki pokazali dobro srce za siromake, in ju je prosil, naj ostaneta tudi vnaprej dobra, verna in si tako zagotovita božji blagoslov.

Na Hochwaldu pa so v tem času sklenili v cerkvi sv. zakon: **Bregar Angela**, dolgoletna prednica Marijine družbe v tej župniji; **Dvoržak** in dne 27. nov. **Pavla Trefalt** z **Nikolaj Emilom**, doma iz Bretagne, ki je že nekaj časa tu v službi. Vsem tem kakor tudi drugim, ki so sklenili sv. zakon v cerkvi po raznih drugih krajih, želimo iz srca, da bi srečno nadaljevali svojo pot — v vedni zavesti, da brez Boga ni sreče v družini! —

Smrt se je za nekaj časa izognila naših rojakov v tej okolici, bolezen pa še mnoge rojake drži priklenjene na posteljo.

Začetek programa obiskov in spovedovanja, kot je bil naznanjen v decembrski številki „Naše luči“, je končan. Z velikim zadovoljstvom moram izreči zahvalo vsem rojakom po vseh kolonijah, posebno g. Hre-

nu za vso njegovo skrb in pomoč pri obisku družin. Videl sem v kolonijah Fontoy, Florange, Uckange, Volmerange-les-Mines mnoge rojake prvokrat v življenju, ker so spadali pod okrožje Kat. misije v Aumetzu. Vsi so bili prijazni, dobri, pomenili smo se, kot je to dopuščal čas, in ločili s sklepom, da se pred Veliko nočjo zopet vidimo.

Izseljensko nedeljo smo kot vsako leto praznovali na 1. adventno nedeljo. Cerkveni zbor „Slomšek“ je z lepimi našimi pesmi še bolj poživil spomin na našo lepo domovino ter krasne cerkvene običaje v največjih praznikih v letu. Zvezo z domovino

Zastave naših društev, zbrane v Habsterdicku. — V sredi škof RUPP, obdan od naših izselj. duhovnikov.

osvežuje tudi med letom vsaka nedeljska pridiga, vsaka cerkvena pesem, katere še poznajo iz naših krajev. Društva s člani in raznimi rojaki so popoldne nato praznovali državni praznik.

Ponovno sporočamo vsem, ki ljubijo slovenski jezik in to, kar so ljubili dobri naši očetje in matere, da imamo vsako nedeljo ob 10. uri sv. mašo s slovensko pridigo in slovenskim petjem.

*

V začetku novega leta bi moral podati celotni pregled delovanja naše Misiije v Merlebachu, pa je

Fotografska dela vam opravi
fotograf
ALOJZ VIDIC
Cruesnes, M. & M.

zdaj, ko to pišem, — še prezgodaj za to in bo ta pregled objavljen šele v drugi številki.

*

Za božžne praznike in novo leto dobivam toliko raznih voščil, da se moram kar tu zahvaliti za vse spomine in želje, ter izražam ponovno svojo srčno željo, da bi začeli, nadaljevali in končali leto 1955 v miru, veselju, sreči in božjem varstvu!

Izseljenski duhovnik:

Stanko iz Merlebacha.

HOLANDIJA

Heerlerheide — Brunssum. — Društvo sv. Barbare je priredilo 7. novembra vinsko trgatavo v Brunssumu, ki je lepo izpadla. Dne 4. in 5. decembra je bila ista prireditev spet v Schaesberg. Odbor se zahvaljuje vsem, ki so sodelovali, da so vse vinske trgatve tako lepo uspele. — Dne 11. nov. je umrl v bolnici v Heerlenu rojak, doma iz Savinjske doline pri Celju, g. **Pinter**, star 54 let. Zapustil je ženo, dva fanta in 5-letno deklico. Pokopali smo ga v Heerlerheide dne 15. novembra. Bil je naročnik „Našega tednika“ in „Naše luči“. Vedno je tudi prejemal Mohorjeve knjige. Zdaj smo ga izgubili iz naše srede za vedno. Naj počiva v miru! Družini izrekamo naše sožalje. — 8. nov. je obhajal rojak g. **Martin** Poglajen 50. rojstni dan, 1. decembra pa njegova žena. Obema želimo še mnogo let. — Čestitamo tudi g. **F. Mačku**, ki je praznoval 25 let dela v rudniku Oranje III.

Zahvala. — Vsem Slovencem prijateljem se najlepše zahvaljujem, ker so me obiskovali ob priliki nezgode moje zlomljene noge v bolnišnici in doma. Sedaj sem, hvala Bogu, okreval. — **Jos. Hladin**, zvez. preds.

SREČNO NOVO LETO — želi vsem našim slov. duhovnikom v tujini, vsem katoliškim društvom in vsem Slovencem v Zap. Evropi: odbor Zveze društev sv. Barbare v Holandiji. — **Hladin**, preds.

Rojakom v Holandiji! — Nastala je potreba, da se zavzamemo vsi, kar nas je slovenske krvi v Holandiji, in storimo vse, kar je v naši moči, da omogočimo slovenskemu duhovniku delovati v naš blagor in našo korist. Vsi se zbudite, dragi rojaki, beseda

vsakogar je potrebna! Kaj vse so storili naši izseljenski duhovniki že za nas, odkar smo tu. G. Babnik se je že toliko žrtvoval za nas. Če bi ta odšel, če ga ne bomo mogli ohraniti, je treba omogočiti prihod kakemu drugemu. V življenju pridejo časi, ko je treba stisniti pas in znati kaj žrtvovati. Vse delo se pusti, če hiša gori ali gospodar umrje. Nekaj podobnega je sedaj za našo slovensko skupnost. Dvignimo se vsi in v borbo, da dosežemo naš cilj!

NIW ENDE (Vabilo na prireditev.)

Dragi rojaki! — Po dolgem odmoru bomo imeli zopet lepo prireditev v Nieu Ende. Rojaki iz Waterschei v Belgiji pridejo gostovat s svojo igralsko družino in pevskim zborom.

V nedeljo, 2. jan. bodo v Nieu Ende ob 4. uri pop. slovesne večernice in cerkveni koncert božičnih pesmi. Pela bosta združena pevska zbora „Zvon“ in „Škrjanček“. — **Ob 5. uri** pa bodo igrali člani mladega slovenskega društva „Slavček“ iz Waterschei (Belgija) šaljivo igro „SVOJEGLAVČEK“. Na sporedu je tudi pevski nastop pevskih društev „Slavčka“ iz Waterschei (Belgija) in „Zvona“ in „Škrjančka“ (Holandija).

Na veselo svidenjel! Bog živil

Zvezni odbor.

Hoensbroek. — Dne 10. decembra je umrl g. **Rudolf Selič**. Pokojni je bil soustanovitelj „Zveze slovenskih katoliških društev sv. Barbare“ v Limburgu in član prvega odbora. Dolga leta pred drugo svetovno vojno je bil ena izmed vodilnih osebnosti med katoliškimi Slovenci v Limburgu; dolga leta tajnik zveznega odbora in tudi odbornik Društva sv. Barbare v Hoensbroeku.

Vseskozi je bil zaveden Slovenec, saj je še na jubilejni proslavi ob priliki 25-letnice Društva sv. Barbare v Hoensbroek 28. avgusta t. l. imel nagovor v čast slovenskim materam v tujini:

„Našim slovenskim materam se moramo zahvaliti, da smo danes ob tej jubilejni proslavi videli na odru tudi našo mladino, ki je nastopila s tako lepimi točkami v slovenskem jeziku. Tudi jaz se moram zahvaliti Bogu, da mi je dal verno in zavedno slovensko mater.“ In ta mati, ki je pred

kratkim praznovala 80-letnico svojega rojstva, žaluje s sinom Francem in ostalimi sorodniki ob mrtvaškem odru pokojnega g. Rudolfa. Njim naše sožalje, pokojnemu pa naj bo Bog pravični sodnik in bogat plačnik. Naj mu sveti večna luč!

— * —

Vsem rojakom v Holandiji, Nemčiji, Belgiji in po širnem svetu, posebno še znanec in prijateljem želim blagoslovljeno novo leto.

Nande Babnik

SLOVENCİ V KANADI

so želi 12. decembra prve sadove svojega prizadevanja. Videli so, da jim je potrebna lastna cerkev.

A zgraditi cerkev ni kar tako. Treba je zbrati veliko vsoto denarja. Pa se niso ustrašili. Zbirali so in zbirali. Skoraj vsak je nekaj žrtvoval. Sedaj so veseli: 12. decembra je bila cerkev Marije Pomagaj blagoslovljena. Kakšna močna opora za življenje po načelih vere jim bo ta hiša! Bo tudi opora za ohranitev slovenske narodne zavesti.

iz Janežičeve torbe

Ženski pogovor. — „Ima tvoj novi roman tudi srečen konec?“ — Sosedica: „Nel Veš, žena se vrne nazaj k možu.“

Psa je ugriznil! — Vrlega deželana je ugriznil pes skozi lepe nove hlače. Ves divji se odpravi k sodniku. — Čez štirinajst dni ga vpraša sosed: „Včeraj si bil v mestu. Kaj so ti rekli?“ — „Vrag naj vzame te škricel!“ se razjezi kmet. „Imel je advokata, ki je dokazal, da sem jaz psa ugriznil.“

Garancije. — V Rumuniji agitirata dva partijca za državno posojilo. Prideta k staremu kmetu. Vedel je, da bo moral dati — rad ali nerad, pa je vendar stavil nekaj

vprašanj: „Kdo stoji dober, da bom dobil vrnjeno to posojilo?“ — „Predsednik vlade“, mu odvrneta. — „Pa, če predsednik umrje?“ vprašuje kmet. — „Potem garantira država, očka.“ — „Kaj, pa, če ta falira?“ vprašuje kmet dalje. — „Potem stoji dobra za posojilo komunistična partija,“ mu odvrneta. — „Kaj pa, če komunistična partija izgine?“ ne neha vpraševati kmet. — „No, potem boš pa tako vesel, da boš lahko pogrešil teh 1000 lejev.“

Trpežno ali zdravo. — Bučarjev oče iz Vavte vasi rad pove kalko „veselo modrost“. Nekoč me je na lepem pobaral takole: „Ti, v kakšni krsti bi bil raje pokopan: v pločevinasti ali hrastovi?“ Ko sem mu odvrnil, da je to pravzaprav isto, mi je možak dejal: „Naa; jaz, ti povem, bi bil pokopan raje v hrastovi. Pločevinasta krsta je sicer bolj trpežna, hrastova je pa bolj — zdrava.“

Blaga žena. — Gašpar sam s seboj: „Ah, moja rajna Urška, to je bila blaga žena! Če je bila sirota še tako jezna, me ni pretepala nikdar drugače kakor z mehkim metlinim koncem!“

Mož za ženo. — Mož ni ženi nikoli poslal česa od zaslužka. Žena se pritoži na delodajalca. Ta je imel sočutje in je poklical delavca prédse in ga strogo vprašal: „Ali pa tudi kaj pošljete od svojega zaslužka svoji družini?“ — „Da,“ od vrne delavec, „mnogo srčnih pozdravov!“

Na cesti. — Šofer: „Zakaj ste me zapisali? Saj nisem prehitro vozil.“ — Stražnik: „Ravno zato. Drugih ne morem zapisati, mi prehitro švignejo izpred oči.“

Pri zdravniku za zobe. — Orožnik: „Ojé, gospod doktor, zdi se mi, da niste pravega zgrabili.“ — Zdravnik za zobe: „Nič hudega; tudi vam se je gotovo že večkrat kaj takega primerilo.“

Ni razumel. — Polde: „Reči moram: moja tašča je angel.“ — Cene: „Oh, moja pa še živi.“

Kdor zna, pa zna. — Štrbencelj: „Povej mi pet dni v tednu, v katerih ni črke „k“. — „Sreda pa sobota in nedelja, več jih ne vem.“ — Štrbencelj: „Vidiš, ko nič ne veš. Jaz jih pa vem: predvčerajšnjim, včeraj, danes, jutri, pojutrišnjem...“

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

NOVOLETNA KRIZANKA

Vodoravno: 1 rabi gospodinja, 7 vzklík, 8 vstavi „es“, 10 si želimo v začetku leta, 13 ta (ž. sp., hrvatski), 14 sanje, 15 hiša, 17 samoglasnik.

Navpično: 1 soglasnik, 3 oblika glagola „karati“, 4 nebesa, 5 samoglasnik, 6 del drevesa, 9 hrana za živali, 10 je v ustih, 11 število, 12 cela, 16 soglasnik.

(Rešitev bo objavljena v prihodnji številki).

UGANKA

Pridno vse noči lovi,
a podnevi trudna spi;
če jo pa zagleda ptič,
je takoj nemir in krič.

(ΛΑΟΣ)

Rešitev nagradne božične uganke bo objavljena v prihodnji številki. Sreča te čaka!

UREDNIK SPOROČA...

Z. M., Salaumines, Frc: Hvala za poslano v novembru. Za objavo se ni zdelo primerno.

„Zame je veliko veselje, ko dobim v roke „Našoh luč“. Da jo bolj mirno berem, se zaprem, da imam mir in jo lepo in natančno preberem. Življenje bi mi bilo veliko bolj pusto, če bi je ne dobivala.“

Slovenka iz Francije

Kranjčev Jurič tudi kakšno ugane

Slovence po Avstraliji zabava Kranjčev Jurič v listu „Misli“. Mislim, da bodo tudi rojaki po Zapadni Evropi veseli njegovih zgodb.

Mali Tonček vpraša mamico: „Ali nimajo vsi angelčki perutnice? Kako potem taki letajo, ki nimajo perutnic?“ Mama pogleda fantka in mu reče: „Kako to misliš?“ — „Oh, veš, mamica, naš očka je rekel služkinji Jerici, ko jo je objel, da je njegov angelček!“ — „Ta bo pa letela brez perutnic!“ reče razjarjena mama.

Mlad uradnik je potožil svojemu starejšemu prijatelju v uradu: Tako sem raztresen, ker se prijavljam na zakonski stan! — „Stari kanon“ pa mu pravi: „Nič čudnega! Ko sem se jaz poročil, sem bil tako zbežan, da sem svoji nevesti stisnil v roko pe tak, duhovnika sem pa poljubil!“

Nek nadut človek se je ponorčeval iz sprevodnika tramvajske železnice: „No, ali je Noetova barka že polna?“ — „Samo osel še manjka,“ se sprevodnik odreže; „vstopite torej hitro!“

Peter in Pavel sedita na klopi in obujata spomine. Pa vpraša Peter: „Ali se ti je kdaj uresničila kakšna otroška želja?“ — „Da,“ pravi Pavel, „ko me je mama česala, sem si večkrat želel, da ne bi imel las.“

„Kaj te ni sram, da spiš tako dolgo?“ pravi mati. Sinko: „Veš, mama, sanjalo se mi je, da sem izgubil kapo, pa sem jo tako dolgo iskal...“

* Osem bralcem – srečno novo leto! *